

suger det økonomiske råderum, der er opstået hos befolkningen, og det er jo ikke nogen nyhed, selv om der er nogle, der har forsøgt at fremstille det sådan.

Allerede da regeringen fremlagde sin plan »År 2005«, fremgik det jo klart og tydeligt, at de stigninger i det økonomiske råderum, der er forventninger om i dansk økonomi, planlægges opsuget – dels af stigende velfærd, dels af flere offentlige ansatte, men sidst, men ikke mindst, fordi man også forventer, at en lille smule skal gå til at hævle af på gælden. Og man må sige, at det kun er en lille smule, der går til at hævle af på gælden, for de udgiftsstigninger, man præsenterer, er langt større end gældsnedbringelsen.

Værst går det ud over dansk erhvervsliv. Dansk erhvervsliv vil næste år blive malket for yderligere 4-5 mia. kr., og efter vores vurdering er det en helt forfejlet politik. Tværtimod burde man gøre alt, hvad man kan for at sikre, at dansk erhvervsliv har sul på kroppen og har en god økonomi at stå imod med, hvis uheldet skulle være ude, og der kommer økonomisk afmatning og lavkonjunkturer. Ellers vil der nemlig ske det, at med bare den mindste tilbagegang i økonomien vil dansk erhvervsliv være nødsaget til at afskedige folk i et ganske betydeligt omfang.

Vi ved fra de beklageligvis onde år, vi har været igennem med meget høj ledighed, at noget af det, der sker hurtigst, er, at man afskediger folk, og de folk, der bliver afskediget, skal altså forsørges af det offentlige. Og da vi har spændt udgifterne helt op til at dække alle indtægterne, vil vi blive bragt i den ganske kedelige situation, at vi vil være nødsaget – ja, vi vil være tvunget – til at lade skattetrykket stige yderligere i det omfang, der bliver stigende ledighed.

Hvad vil vi så i Frihed 2000? Vil vi bare øge udgifterne? Nej, det vil vi bestemt ikke. Bevarer, vi har forslag om, at der på visse udvalgte områder sker udgiftsstigninger, men modsat måske mange andre står vi gerne ved, at de øgede udgifter skal finansieres gennem besparelser. Ikke besparelser, hvor man kører en tur med det, der på dansk hedder grønthøsteren, og sparer 1 pct. eller 1½ pct. eller 1,2 pct. hele vejen rundt. Det synes vi nemlig er en forkert måde at gøre det på. Tværtimod burde det være sådan, at man fra politisk side påtager sig det ansvar at udpege områder og sige, at på disse områder tør vi godt spare noget mere, for vi har

opdaget, at det er unødvendigt at afholde så store udgifter.

Vi mener nemlig i Frihed 2000, at den offentlige sektor skal være mindre, ja, den skal være meget mindre. Vi mener ikke, at den offentlige sektor har den størrelse, den nu engang skal have, for at citere et konservativt landsråd for år tilbage. Den offentlige sektor bør være mindre, for ved at have en mindre offentlig sektor kan vi tilbyde den danske befolkning, at den skal betale en lavere skat. Vi kan måske oven i købet opleve, at befolkningen betaler den skat med glæde, fordi den er lavere og mere retfærdig, frem for at de bruger hver weekend på at slippe billigere i skat med traileren på landevejene.

Som titlen på en anden god bog, der kom i midten af 1980'erne, antyder, kan man faktisk få »Mere velfærd gennem lavere skatter«. Der er en tendens til at tro på, at blot man opkræver skatter og sætter den offentlige maskine i gang, udløser det automatisk velfærd for befolkningen, men det er desværre ikke tilfældet. Ganske ofte oplever befolkningen, at den økonomiske frihed, den er blevet lovet, og de goder, den er blevet lovet, langtfra bliver til virkelighed, altså at løfterne langtfra bliver indfriet.

Alle de mange problemer med at give befolkningen den service, man har lovet den fra den offentlige sektor, søger man nu bl.a. at få løst ved at indføre det nye vidunder: servicejob. Man lover, at disse servicejob skal afhjælpe problemerne med hjemmehjælp og skal afhjælpe problemerne med psykisk syge, der ikke bliver behandlet ordentligt; man lover, at man vil aflaste de medarbejdere, der er slidt ned osv., og i det hele taget kan man undre sig over, at disse servicejob ikke for længst er blevet indført i betragtning af alle disse lovord, der bliver brugt.

Men kendsgerningen vil blive den, at disse servicejob udelukkende bliver omfattet af Parkinsons Første Lov, nemlig den, der siger, at antallet af medarbejdere i den offentlige sektor automatisk stiger og stiger, mens finansieringen bliver omfattet af Parkinsons Anden Lov, nemlig den, der siger, at udgifterne stiger, indtil de dækker alle indtægterne. I samme takt som udgifterne stiger, vil befolkningen, fagforbundene, de enkelte medarbejdergrupper nemlig betragte de ordninger, der er indført, som nærmest grundlovssikrede rettigheder.

De, der skulle være i tvivl om ledigheden af dette argument, kan vel nok huske, at de or-